

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/24/2015
Identifikačné číslo spisu:	1310200324
Dátum vydania rozhodnutia:	23.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Krajčovičová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1310200324.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa MARTECH, s. r. o., Diakovská 14, 927 01 Šaľa, IČO 34 132 406, zastúpeného JUDr. Petrom Arendackým, advokátom, Čapkova 2, 811 04 Bratislava, proti odporcovi BAPEX výrobné stroje a zariadenia, a. s., Kominárska 1a, 831 04 Bratislava, IČO 35 793 732, zastúpenému JUDr. Tiborom Horváthom, advokátom, Havelkova 2, 841 03 Bratislava, o zaplatenie 6 913,60 Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 20Cb/33/2010, o dovolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. februára 2015, č. k. 1Cob/187/2013-293, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie odporcu o d m i e t a .
- II. Navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, napadnutým rozsudkom zo dňa 12. 02. 2015, č. k. 1Cob/187/2013-293, rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 27. 02. 2013, č. k. 20Cb/33/2010-267 spolu so súvisiacim výrokom o trovách konania potvrdil. Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa rozsudkom zo dňa 27. 02. 2013, č. k. 20Cb/33/2010-267 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 6 913,60 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 13% ročne zo sumy 5 998,19 Eur od 17. 01. 2006 do zaplatenia, spolu s náhradou trov konania.

Ďalej uviedol, že z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplýva, že navrhovateľ sa žalobou domáhal, aby súd zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 14 661,52 Eur spolu s príslušenstvom, ako aj trov konania, pretože odporcovi poskytol služby, za ktoré mu vyúčtoval faktúrami ich cenu, avšak tieto zostali odporcom nezaplatené. Išlo o faktúru č. 2006005 zo dňa 02. 01. 2006 vo výške 9 948,27 Eur so splatnosťou dňa 16. 01. 2006 (ďalej len faktúra č. 1) a faktúru č. 2006021 vo výške 8 650,67 Eur zo dňa 18. 01. 2006 so splatnosťou dňa 01. 02. 2006 (ďalej len faktúra č. 2). Odporca z faktúry č. 1 uhradil dňa 25. 01. 2006 sumu 3 950,08 Eur, preto zostávajúca časť na úhradu bola vo výške 5 998,19 Eur. Nakoľko dňa 21. 11. 2006 došlo zo strany odporcu k úplnej úhrade faktúry č. 2, navrhovateľ ešte pred vydaním platobného rozkazu vzal čiastočne svoj návrh späť. Navrhovateľom uplatnená pohľadávka

voči odporcovi následne predstavovala sumu vo výške 6 913,60 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 13% ročne zo sumy 5 998,19 Eur odo dňa 17. 01. 2006 do zaplatenia. Odporca sa v odpore podanom proti vydanému platobnému rozkazu bránil tým, že má vo vzťahu k navrhovateľovi rovnako neuhradené faktúry, že faktúra č. 1 bola navrhovateľom nesprávne vystavená a vzniesol námietku premlčania. Súd prvého stupňa posúdil vykonanie čiastočnej úhrady faktúry č. 1 odporcom dňa 25. 01. 2006, započítaním na základe Dohody o vzájomnom vyrovnaní záväzkov a pohľadávok, ako uznanie záväzku voči navrhovateľovi v zmysle ust. § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka, čím sa vysporiadal s námietkou premlčania vznesenou odporcom ako neopodstatnenou. Vzhľadom na to, že odporca zvyšnú časť faktúry č. 1 neuhradil riadne a včas, prvostupňový súd návrhu vyhovel tak, ako je vyššie uvedené. Nakoľko navrhovateľ neuznal a namieta faktúry č. 2005166, č. 2006032 a č. 2006136 vystavené odporcom na sumu vo výške 5 065, 97 Eur, súd prvého stupňa tento nárok odporcu vylúčil na samostatné konanie.

Odvolačný súd sa po odcitovaní ustanovenia § 219 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. stotožnil už s vyššie uvedeným názorom súdu prvého stupňa, ktorým kvalifikoval čiastočnú úhradu faktúry č. 1, ako uznanie záväzku podľa ust. § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka. Ďalej uviedol, že odporca v opravnom prostriedku vyjadril svoj nesúhlas s vylúčením jeho nároku na samostatné súdne konanie, a proti rozsudku vo veci samej uviedol len skutkové okolnosti, týkajúce sa oprávnenosti jeho nároku na sumu vo výške 5 065, 97 Eur vo vzťahu k navrhovateľovi. Nakoľko predmetom daného konania nie je nárok odporcu voči navrhovateľovi, pretože tento bol vylúčený na samostatné konanie, kde budú všetky relevantné skutočnosti podliehať skúmaniu a dokazovaniu, odvolací súd sa k uvedeným argumentom odporcu nemohol vyjadriť.

V súvislosti s odvolaním navrhovateľa proti výroku o náhrade trov konania, odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa skonštatoval, že trovy konania pozostávajú len z nákladov, ktoré vznikli v súvislosti s konaním pred súdom a nie z nákladov, ktoré vznikli účastníkovi pred začatím konania (náhrada cestovných nákladov a straty času pri odovzdávaní veci advokátovi na riešenie dňa 10. 01. 2010). Stotožnil sa s postupom súdu prvého stupňa, ktorým s ohľadom na nepredloženie potrebných dokladov, ani po výzve, nepriznal ušlý zárobok konateľa navrhovateľa spojený s cestovaním na pojednávanie vo výške 192,-- Eur.

Uvedený rozsudok odvolacieho súdu napadol odporca (ďalej aj ako dovolateľ) dovolaním, ktoré odôvodnil tým, že mu bola postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) a zároveň, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). Uviedol, že rozsudky oboch súdov nižších stupňov trpia vadou, spočívajúcou v nedostatočnosti riadneho odôvodnenia. Namieta absenciu náležitého vysvetlenia, prečo nebolo jeho obrane o započítaní vzájomných pohľadávok vyhovené. Podľa názoru odporcu súdy postupovali v rozpore so zákonom, čím porušili zásadu na spravodlivý proces. Žiadal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Odporca tiež poukázal na skutočnosť, že súd prvého stupňa uznesením zo dňa 27. 02. 2013, č. k. 20Cb/33/2010-250 vylúčil jeho nárok na zaplatenie sumy vo výške 5 065,97 Eur s príslušenstvom na samostatné konanie, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, právo na spravodlivý proces a porušená zásada rovnosti účastníkov konania. Tvrdil, že vylúčením jeho nároku na samostatné konanie sa zhoršilo jeho postavenie v porovnaní s navrhovateľom, a že uvedený postup súdu prvého stupňa mal za následok, že sa v konaní vo veci samej súd prvého stupňa ani odvolací súd nezaoberali jeho obranou. Ďalej uviedol, že jeho nárok pozostával zo splatných pohľadávok, ktoré navrhovateľ evidoval vo svojom účtovníctve, o čom svedčí aj rozsudok súdu prvého stupňa zo dňa 18. 05. 2011, č. k. 20Cb/33/2010-126, ktorým súd v rámci priznania nároku navrhovateľovi uznal faktúru č. 2005166 vystavenú odporcom na sumu vo výške 2 923,05 Eur a túto započítal do vzájomných pohľadávok a záväzkov účastníkov konania. V rámci odôvodnenia dovolania odporca poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 19. 08. 2012, sp. zn. 5MOBdo/5/2012.

Odporca poznamenal, že pokiaľ by súdy nižších stupňov prihliadali na vzájomné započítanie pohľadávok a záväzkov účastníkov, odporcovi by bola uložená povinnosť zaplatiť nižšiu sumu, ako tomu bolo v danom prípade, konkrétne vo výške 1 847,63 Eur a v súvislosti s trovami konania by mu boli ako úspešnejšiemu v konaní tieto priznané pomerne.

Navrhovateľ sa k dovolaniu odporcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) ako súd dovolací (ust. § 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ust. § 241 ods. 1 veta druhá O. s. p., skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (ust. § 236 a nasl. O. s. p.), a bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v prejednávanej veci upravujú ustanovenia § 236 až § 238 O. s. p.

V prejednávanej veci odporca dovolaním napadol rozsudok odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa o zaplatenie 6 913,60 Eur s príslušenstvom.

Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním odporcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie odporcu nie je podľa ust. § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. procesne prípustné.

Podľa ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. dovolací súd preskúma rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý. Ak nejde o vady uvedené v ust. § 237 ods. 1, neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, ibaže tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Dovolať vady konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť tohto opravného prostriedku preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

So zreteľom na odporcom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania (t. j. absencia náležitého vysvetlenia, prečo nebolo jeho obrane o započítaní vzájomných pohľadávok vyhovené) vo vzťahu k výroku napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameral na

otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), pričom treba zdôrazniť, že prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. nezakladá samo tvrdenie účastníka o existencii niektorej z uvedených procesných väd; určujúcim je zistenie, že k vade tejto povahy skutočne došlo.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Právo na súdnu ochranu okrem Ústavy Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1), (napr. II ÚS 383/06), Listiny základných práv a slobôd (čl. 36 ods. 1), a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 6 ods. 1), zabezpečujú aj jednotlivé ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko z 29. Apríla 1993, séria A. č.254-B, s.49, § 30).

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov správal, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdov, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozsudku by malo účastníkom konania dovoľovať posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa správal pri svojom rozhodovaní vo veci samej.

Ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p. sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Avšak aj odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí účastníkov konania jednoznačne presvedčiť o správnosti záverov súdu a rovnako v prípade kontroly správnosti rozhodnutia musí odôvodnenie rozsudku slúžiť na objasnenie dôvodov konkrétneho rozhodnutia súdu.

Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov

napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozsudku uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, prečo súd prvého stupňa žalobe o zaplatenie 6 913,60 Eur vyhovel, a poukázal, že uznesením č. k. 20Cb/33/2010-250 zo dňa 27. 02. 2013 nárok odporcu na zaplatenie 5 065,97 Eur s príslušenstvom bol vylúčený na samostatné konanie.

Odporca podal odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa z dôvodu odňatia možnosti konať pred súdom, a to rozhodnutím súdu prvého stupňa, ktorým nebolo rozhodnuté o jeho nároku na zaplatenie faktúr, pretože tento jeho nárok bol vylúčený na samostatné konanie. V ďalšom uviedol skutkové okolnosti jeho nároku vo výške 5 065,97 Eur.

Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. K odvolacím dôvodom odporcu uviedol, že sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa a doplnil, že mu nepatrí prejednávať a rozhodnúť o odporcom uplatnenej sume 5 065,97 Eur, pretože nárok na zaplatenie uvedenej sumy bol vylúčený na samostatné konanie. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že odvolací súd v napadnutom rozhodnutí jednoznačne uviedol, že v zmysle zákona nebol oprávnený zaoberať sa opätovne uvádzanými skutkovými okolnosťami oprávnenosti nároku odporcu, nakoľko bol nárok odporcu vylúčený na samostatné konanie, v ktorom budú všetky relevantné skutočnosti predmetom skúmania a dokazovania. Dovolací súd je toho názoru, že odvolací súd sa s námietkou odporcu v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysporiadal dostatočne, a to vzhľadom na všetky relevantné skutočnosti.

Dovolací súd k aplikácii ust. § 219 ods. 2 O. s. p. dodáva, že v prípade, ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa (úplný alebo čiastočný blanketový odkaz), stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe zahŕňa po obsahovej stránke, aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým tak tvorí jeden celok. Na základe uvedeného, rozhodnutie súdu prvého stupňa, ako aj napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, je potrebné považovať za jeden celok, ktorý vytvára komplexné zhodnotenie skutkovej a právnej stránky posudzovaného vzťahu medzi účastníkmi konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a preto aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako jeden súvislý celok s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa, s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom

případe nemožno považovať ani to, že odvolací súd neodôvodnil napadnuté rozhodnutie podľa predstáv odporcu. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Pre úplnosť je potrebné uviesť, že odporca v predmetnom dovolaní, ako aj v odvolaní nesúhlasil s procesným rozhodnutím - uznesením Okresného súdu Bratislava III zo dňa 27. februára 2013 č. k. 20Cb/33/2010-250, ktorým bol nárok odporcu na zaplatenie sumy vo výške 5 065,97 Eur vylúčený na samostatné konanie. Keďže uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť, súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd, ďalej nekonali o sume vylúčenej na samostatné konanie. Dovolací súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti, že predmetom tohto konania je nárok navrhovateľa na zaplatenie 6 913,60 Eur s príslušenstvom, a že o pohľadávke odporcu bude rozhodnuté v inom samostatnom konaní, čím mu nemohla byť odňatá možnosť konať pred súdom.

K vade konania odňatie možnosti účastníka konať súdom, odporca namietal aj dovolací dôvod uvedený v ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., ktorý je dovolací súd oprávnený preskúmať len v prípade, ak by bolo dovolanie prípustné. Skutočnosť, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie veci, je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť procesne prípustné dovolanie. Uvedená skutočnosť ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmavaniu a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

V dovolaní odporcom citovanom uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5MOBdo/5/2012 z 19. 08. 2013 sa najvyšší súd zaoberal započítacou námietkou žalovaného, pričom uviedol, že strohé konštatovanie, že o pohľadávke žalovaného voči žalobcovi doteraz nebolo rozhodnuté, nemožno považovať za zákonný dôvod neprihliadnutia na tento započítací úkon a javí sa nespresvedčivé a neodôvodnené. V predmetom konaní nie je preskúmaná započítacia námietka odporcu, v dôsledku čoho dovolací súd k uvedenému rozhodnutiu neprihliadol.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ust. § 238 O. s. p. a nebola preukázaná existencia dovolateľom namietanej vady konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou odvolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania proti odporcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.), avšak Najvyšší súd Slovenskej republiky úspešnému navrhovateľovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko mu v dovolacom konaní žiadne nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.